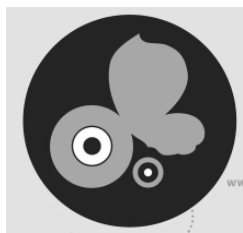

Ki vétkezett?

Az ENSZ 1992-ben december 3-át a Fogyatékosok Nemzetközi Napjává nyilvánította: ezzel is elősegítve, hogy a társadalom több információt szerezzen jogairól, szükségleteikről és képességeikről, és felhívja a figyelmet arra, hogy fogyatékossgal élő emberek a társadalom egyenrangú tagjai, akik a mindenkit megillető jogokkal és lehetőségekkel csak jelentős nehézségek árán, vagy egyáltalán nem képesek élni.

„Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Máté 25: 34-40).

„Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle:

„Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus így válaszolt: „Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.” (Jn 9,1-4)

„...hogyan nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei. Ez nem azt jelenti, hogy Isten valakit nyomorékká tesz azért, hogy később learassa a babérokat azáltal, hogy meggyógyítja. Hanem ez azt jelenti, hogy a szenvedésben nem az a kérdés, hogy miért van ez, hogy mi ennek az oka, mi ennek az eredete, mert erre választ nem igazán kapunk. Az a döntő, hogy mi ennek az eredménye, hogy Isten mit tud ebből a te életedben kihozni. Ez teljes változás, teljes fordulat az ember gondolkodásában.” (Lovas András). Eddig idéztem.

A hozzám hasonló sorsúak és hozzátartozóik, ahogy én is, biztosan gyakran gondolkodnak ezekről a dolgokról.

Barátaim segítségével meglátogattam volt iskolámat: Pozsonyban, a Malomvölgyben, a Comenius egyetem Matematika-Fizika karát. Tolókocsival vittek, de nemcsak a készséges portásnak és barátainak köszönhettem, hogy végigjárhattuk az épületegyüttest. Rámpák, lépcsőliftek, korlátok segítettek a közlekedést. 30 éve, mikor iskolába jártam, ez nem volt így. Igaz, ha nehezen, de még saját lábaimon jártam. Az iskola, a kollégium épülete és a kettőt összekötő út mégis tele volt számomra leküzdhetetlen akadállyal, meredek, télen jeges utakkal, sok-sok korlát nélküli lépcsővel. De velem volt nővérem, a barátaim, iskolatársaim. És átsegítettek a leküzdhetetlen akadályokon. Később, a munkahelyemen segítőkész kollégák vettek körül. Asztalomhoz hozták az ebédem, ahogy az állapotom fokozatosan romlott, úgy kísérték munkába és haza, először gyalogosan, majd autóval. Most már több éve itthon vagyok. Idős édesanyámmal voltunk egymás támaszai. Mára, nagy fájdalomra, egyedül maradtam. Amit nem tudok elvégezni, abban segítenek mások. Mint például nővérem és gyerekei, vagy néhány szomszéd. A mi gyerekkorunkban nagyszüleink házában volt egy klubunk. Unokatestvéreinknek, szomszéd gyerekeknek. Nagyszüleink meghaltak, mikor kicsik voltunk. A ház üres volt, mi gyerekek uraltuk. A szülők csak távolról figyeltek minket. De mégsem volt semmi baj. Szép emléke van mindnyájunknak erről az időszakról. Mi ketten a húgommal - betegek, mozgássérültek - semmi hátrányban nem részesültünk. Ha kellett, társaink segítettek. Ezt természetes módon tették. Közéjük tartoztunk. Úgy, ahogyan tették nővérünk, apánk, anyánk. Barátaim, iskolatársaim, munkatársaim. És nővérem gyerekei kiskorukban, és most felnőtt is. Voltak azért olyanok is, akik elfordultak tőlünk, vagy a nehezebb helyzetekben hagytak magunkra.

Miért mondtam mindezt el? „Azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.”

Én úgy gondolom, nemcsak mi, fogyatékkal élők vagyunk formálva. Azért is vagyunk, hogy az emberek, akikkel összehoz a sors bennünket, és a hozzátartozóink, általunk is épüljenek. Kiderüljön, ki mit tud ebből a sorstalálkozóból kihozni. Ha kell, megváltozik-e általunk – akárcsak passzív jelenlétünk által, a gondolkodásuk?

Mi magunk még nehezebb próbának vagyunk kitéve. Meg kell tanulnunk először elfogadni magunkat, utána pedig könnyű szívvel elfogadni a segítséget. Mi életünkkel tapasztaljuk, hogy jobb adni, mint kapni. El kell fogadnunk az elfogadást, de a tőlünk való elfordulást is, a sajnálkozást, vagy ha furcsán néznek ránk. Legnehezebb elfogadni azt, ha arra használnak bennünket, hogy velünk igazolják jóságukat, néha ellenünkben. Minden embernek vannak értékei, nekünk is, amivel mások hasznára tudunk lenni. Sajnos azt is tapasztaljuk, hogy vannak, akik nem tudják tőlünk elfogadni, amit nyújtunk.

Életemben sok emberrel találkoztam. Van, akinek természetes a velem való kapcsolata. Volt, akinek tanulnia kellett ezt. És voltak néhányan, akiknek ez nem sikerült. Nekem magamnak is sok év kellett ahhoz, hogy mindegyikőjüket elfogadjam, változzon a gondolkodásom. Mindenkihez tudjak bizalommal közeledni, vagy ha kell, elvonulni. Viszont teljesen sosem fog sikerülni.

Isten áldását és békéjét kívánom sorstársaimnak és hozzátartozóiknak, minden jóakarátú embernek.

„Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. **Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az Úr, mindenütt, amerre csak jársz.**” (Józsué 1, 9)

Szeretettel: Nagy Amália